

วิธีการดำเนินการวิจัย

4.1 การสร้างข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาได้จากการสร้างขึ้น ให้มีการแจกแจงแบบเอ็กโปเนนเชียลด้วย พารามิเตอร์ $\lambda = 0.10$ ($\mu = 10, \sigma^2 = 100$) โดยเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ (ดูใน ภาคผนวก ค)

จากการแจกแจงแบบเอ็กโปเนนเชียล พารามิเตอร์ $\lambda = 0.10$ จะได้ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 หรือมัธยฐาน ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{จากสูตร} \quad y_p &= -\mu \ln(1-p) \\ y_{.50} &= -10 \ln(1-0.50) \\ &\sim 6.93 \end{aligned}$$

การสร้างข้อมูลตัวอย่าง จะสร้างตัวอย่างละ 100 ครั้ง แล้วจึงกำหนดให้เป็นข้อมูลไม่สมบูรณ์ที่เป็นแบบผสมของ Singly failure และ multiply time censored โดยให้มีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่างเป็นจำนวน 10, 20 และ 30 เปอร์เซ็นต์ของขนาดตัวอย่าง วิธีการอยู่ในตอนที่ 4.3 ในการกำหนดจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ขึ้นมาในระดับต่าง ๆ ข้างต้น ก็เพื่อศึกษาว่า เมื่อมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เพิ่มมากขึ้น ค่าประมาณฟังก์ชันการอยู่รอดของวิธีทั้ง 3 (PL, Life-table, Cox's regression) ที่กล่าวแล้วข้างต้น จะเปลี่ยนแปลงหรือไม่

4.2 ขนาดตัวอย่าง

ขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ $n = 10, 30, 50$ ให้ในแต่ละกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยในขนาดเท่ากัน โดยการสุ่ม โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (ดูภาคผนวก ก)

4.3 การกำหนดข้อมูลให้เป็นข้อมูลไม่สมบูรณ์ที่เป็นแบบผสมของ Singly failure และ multiply time censored

ข้อมูลไม่สมบูรณ์ที่เป็นแบบผสมของ Singly failure และ multiply time censored คือ ข้อมูลที่มีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เท่ากับจำนวนที่กำหนดขึ้น และค่าสังเกตไม่สมบูรณ์อาจจะเท่ากับค่าสังเกตสมบูรณ์ที่มีค่ามากที่สุด หรืออาจจะไม่เท่ากับค่าใดเลยก็ได้ ดังกล่าวแล้วในตอนที่ 1.1

ตัวอย่างต่อไปนี้ เป็นตัวอย่างข้อมูลชุดหนึ่งที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 30 ชิ้นตอนในการกำหนดให้เป็นข้อมูลไม่สมบูรณ์ มีดังต่อไปนี้

(1) เมื่อกำหนดให้ข้อมูลมีค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เป็นจำนวน 10, 20 และ 30 เปอร์เซ็นต์ของขนาดตัวอย่าง ดังนั้น จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่างจะเท่ากับ 3, 6 และ 9 ค่า ตามลำดับ ซึ่งค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เหล่านี้ อาจจะเท่ากับค่าสังเกตสมบูรณ์ที่มีค่ามากที่สุด หรืออาจจะไม่เท่ากับค่าใดเลยก็ได้ โดยการสุ่ม โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ (ดูภาคผนวก ก)

(2) กำหนดตัวแปรแทนเวลาการอยู่รอด, กลุ่มตัวอย่างย่อย, ตัวแปรอิสระและลักษณะของค่าสังเกต (สมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์) เป็น ST, G, Z, C ตามลำดับ มีค่าดังตัวอย่างข้างล่าง ซึ่ง

G = {	1	;	สำหรับกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 1
	2	;	สำหรับกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 2
Z = {	0	;	เมื่อค่าสังเกตอยู่ในกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 1
	1	;	เมื่อค่าสังเกตอยู่ในกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 2
C = {	0	;	เมื่อค่าสังเกตเป็นค่าสังเกตไม่สมบูรณ์
	1	;	เมื่อค่าสังเกตเป็นค่าสังเกตสมบูรณ์

และตัวแปร C แบ่งเป็น C10, C20 และ C30 แทนตัวแปรลักษณะของค่าสังเกตที่มีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เป็น 10, 20 และ 30 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ

ตัวอย่าง

NO	ST	G	Z	C10	ST	G	Z	C20	ST	G	Z	C30
1	1.20617	2	1	1	1.20617	2	1	1	1.20617	2	1	1
2	1.87952	1	0	1	1.87952	1	0	1	1.87952+	1	0	0
3	5.36448	1	0	1	5.36448	1	0	1	5.36448	1	0	1
4	4.15363	2	1	1	4.15363	2	1	1	4.15363	2	1	1
5	4.51484+	1	0	0	4.51484	1	0	1	4.51484+	1	0	0
6	4.50823	1	0	1	4.50823	1	0	1	4.50823+	1	0	0
7	1.66980	2	1	1	1.66980	2	1	1	1.66980+	2	1	0
8	31.03719	1	0	1	31.03719	1	0	1	31.03719	1	0	1
9	32.65140	1	0	1	32.65140	1	0	1	32.65140	1	0	1
10	16.05055	1	0	1	16.05055	1	0	1	16.05055	1	0	1
11	0.00711+	2	1	0	0.00711	2	1	1	0.00711	2	1	1
12	8.40390	2	1	1	8.40390	2	1	1	8.40390	2	1	1
13	5.53867	1	0	1	5.53867	1	0	1	5.53867	1	0	1
14	30.40510	1	0	1	30.40510	1	0	1	30.40510	1	0	1
15	6.00687	2	1	1	6.00687+	2	1	0	6.00687	2	1	1
16	10.57663	1	0	1	10.57663	1	0	1	10.57663+	1	0	0
17	2.82639	1	0	1	2.82639	1	0	1	2.82639	1	0	1
18	4.35196	2	1	1	4.35196	2	1	1	4.35196	2	1	1
19	0.13766	2	1	1	0.13766+	2	1	0	0.13766+	2	1	0
20	12.95875+	1	0	0	12.95875	1	0	1	12.95875+	1	0	0
21	27.34089	2	1	1	27.34089	2	1	1	27.34089	2	1	1
22	6.63639	2	1	1	6.63638+	2	1	0	6.63639	2	1	1
23	2.01670	2	1	1	2.01670	2		1	2.01670+	2	1	0
24	3.35616	1	0	1	3.35616	1	0	1	3.35616	1	0	1
25	34.06008	1	0	1	34.06008	1	0	1	34.06008	1	0	1
26	18.59732	1	0	1	18.59732+	1	0	0	18.59732+	1	0	0
27	6.26950	2	1	1	6.26950	2	1	1	6.26950	2	1	1
28	18.09972	2	1	1	18.09972+	2	1	0	18.09972	2	1	1
29	20.58145	2	1	1	20.58145	2	1	1	20.58145	2	1	1
30	29.89455	2	1	1	29.89455+	2	1	0	29.89455	2	1	1

หมายเหตุ : เครื่องหมาย + หมายถึง ค่าตั้งเกณฑ์ไม่สมบูรณ์

4.4 การวิเคราะห์หัตถ์ข้อมูล

นำข้อมูลที่สร้างขึ้นดังกล่าวแล้วในข้อที่ 4.1 และ 4.3 มาหาค่าประมาณฟังก์ชันการอยู่รอด ($\hat{S}(t)$) และค่าประมาณเม็ชฐานการอยู่รอด (\hat{t}_m) โดยวิธี Product-Limit (FL), Life-table และ Cox's regression model ดังต่อไปนี้

(1) วิธี Product-Limit (FL)

$$\hat{S}(t) = \prod_{j: T_j \leq t} \hat{p}_j$$

โดยที่ $\hat{p}_j = (n_j - d_j) / n_j$

n_j = จำนวนตัวอย่างหลังเวลา T_{j-1} ที่ยังอยู่รอดที่เวลา T_j

d_j = จำนวนผู้เสียชีวิตที่เวลา T_j

และ $\hat{t}_m = t_{j+1}$ เมื่อ $\hat{S}(t_j) > 0.50$ และ $\hat{S}(t_{j+1}) < 0.50$

(2) วิธี Life-table

$$\hat{S}(t_k) = \prod_{i=1}^k \hat{p}_i$$

โดยที่ $\hat{p}_i = (n_i - (l_i/2) - d_i) / (n_i - (l_i/2))$

n_i = จำนวนตัวอย่างที่อยู่รอดที่เวลาเริ่มต้นของช่วง I_i

d_i = จำนวนตัวอย่างที่สูญเสียในช่วง I_i

l_i = จำนวนตัวอย่างที่ไม่สมบูรณ์ในช่วง I_i

และ $\hat{t}_m = t_j + ((\hat{S}(t_j) - 0.50) / (\hat{S}(t_j) - \hat{S}(t_{j+1}))) (t_{j+1} - t_j)$

เมื่อ $\hat{S}(t_j) > 0.50$ และ $\hat{S}(t_{j+1}) < 0.50$

(3) วิธี Cox's regression model

$$\hat{S}_1(t; z_{1,1}) = \hat{S}_0(t) \quad ; \quad \text{สำหรับกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 1}$$

$$\hat{S}_2(t; z_{1,1}) = \hat{S}_0(t) e^{\beta_1} \quad ; \quad \text{สำหรับกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 2}$$

โดยที่ $\hat{S}_0(t) = \exp(-\int_0^t h_0(u) du)$

$$\hat{h}_0(t) = d_1 / ((t_j - t_{j-1}) \sum_{i \in R_j} e^{Z_i \beta}) \quad ; \quad t_{j-1} < t < t_j$$

และค่าประมาณมัธยฐานหาจากกราฟของฟังก์ชันการอยู่รอด โดยมีค่าเท่ากับ t ที่

$$\hat{S}(t) = 0.50 \quad (\text{เปอร์เซ็นต์ที่ 50})$$

สำหรับการทดสอบการเปรียบเทียบการแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อย จะใช้ Cox-Mantel test ซึ่งตัวสถิติที่ใช้ทดสอบ คือ

$$C = U / \sqrt{I}$$

$$\text{โดยที่ } U = r_2 - \sum_{i=1}^k d_{(i)} A_{(i)}$$

$$I = \sum_{i=1}^k (d_{(i)} (n_{(i)} - d_{(i)}) / (n_{(i)} - 1)) (A_{(i)} (1 - A_{(i)}))$$

- ซึ่ง r_2 = จำนวนค่าสังเกตสมบูรณ์ในกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 2
 $d_{(1)}$ = จำนวนค่าสังเกตสมบูรณ์ที่เท่ากับ $t_{(1)}$
 $n_{(1)}$ = จำนวนตัวอย่างที่อยู่รอดที่เวลาเริ่มต้น $t_{(1)}$
 $A_{(1)}$ = สัดส่วนของ $n_{(1)}$ ในกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 2

ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และ 0.05

สำหรับการศึกษาคำนวณค่าประมาณฟังก์ชันการอยู่รอด และค่าประมาณมัธยฐานการอยู่รอด จะใช้โปรแกรมสำเร็จรูป BMDP (ดูภาคผนวก ง)

เมื่อได้ค่าประมาณมัธยฐานของตัวอย่างที่สร้างขึ้น 100 ครั้ง นำค่าประมาณทั้งหมดของวิธีทั้ง 3 วิธี มาหาค่าเฉลี่ย ใช้แทนค่าประมาณมัธยฐานการอยู่รอดของแต่ละวิธี แล้วจึงนำค่าประมาณดังกล่าวมาเปรียบเทียบกัน

4.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเปรียบเทียบค่าประมาณมัธยฐานการอยู่รอดของแต่ละวิธี (PL, Life-table, Cox's regression model) สำหรับตัวอย่างขนาด 10, 30 และ 50 เมื่อตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เท่ากับ 10, 20 และ 30 เปอร์เซ็นต์ ของขนาดตัวอย่าง ได้ผลดังนี้

(1) ตัวอย่างขนาด 10

(1.1) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 10 เปอร์เซ็นต์ (1 หน่วย) ได้ค่าประมาณมัธยฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 9.29, 9.50, 7.76 สำหรับกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 1 และเท่ากับ 9.20, 9.35, 7.82 สำหรับกลุ่มตัวอย่างย่อยที่ 2 จะเห็นได้ว่าคุณค่าประมาณมัธยฐานการอยู่รอดของวิธี Cox's regression model มีค่าต่ำสุด (7.76, 7.82) และค่า

ประมาณของวิธี Life-table มีค่าสูงสุด (9.50, 9.35) แต่แตกต่างจากค่าประมาณของวิธี PL ไม่มากนัก และค่าประมาณมีธชฐานทั้งหมดมีค่ามากกว่าค่ามีธชฐานจริง (6.93) ดูตารางที่ 1 (ก)

สำหรับผลการทดสอบ $H_0 : S_1(t) = S_2(t)$ (การแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยไม่แตกต่างกัน) จากตารางที่ 3 ผลการทดสอบ H_0 จากตัวอย่าง 10 ชุด ที่ $\alpha = 0.05$ ปฏิเสธ H_0 10 ครั้ง แสดงว่า การแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยแตกต่างกัน แต่ที่ $\alpha = 0.01$ ไม่มีการปฏิเสธ H_0 แสดงว่า การแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยไม่แตกต่างกัน

(1.2) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 20 เปอร์เซ็นต์ (2 หน่วย) ได้ค่าประมาณมีธชฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 9.61, 9.63, 8.13 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 10.64, 11.14, 8.99 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณได้ค่าต่ำสุดและสูงสุดเช่นเดียวกับข้อ (1.1) แต่ค่าประมาณมีค่าสูงกว่า

และสำหรับผลการทดสอบ H_0 ที่ $\alpha = 0.05$ ปฏิเสธ H_0 2 ครั้ง และที่ $\alpha = 0.01$ ไม่มีการปฏิเสธ H_0 แสดงว่า การแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยไม่แตกต่างกัน

(1.3) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 30 เปอร์เซ็นต์ (3 หน่วย) ได้ค่าประมาณมีธชฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 10.64, 10.71, 8.96 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 13.23, 13.32, 10.28 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณได้ค่าต่ำสุดและสูงสุดเช่นเดียวกับข้อ (1.1) และค่าประมาณมีค่าสูงกว่าค่าประมาณทั้งในข้อ (1.1) และ (1.2)

และสำหรับการทดสอบ H_0 ที่ $\alpha = 0.05$ และ 0.01 ไม่มีการปฏิเสธ H_0 แสดงว่า การแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยไม่แตกต่างกันเช่นเดียวกับข้อ (1.2) ดูตารางที่ 1 (ก) และตารางที่ 3

(2) ตัวอย่างขนาด 30

(2.1) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 10 เปอร์เซ็นต์ (3 หน่วย) ได้ค่าประมาณมัธยฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 8.74, 8.80, 7.84 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 9.58, 9.69, 8.24 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ได้ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณเช่นเดียวกับข้อ (1.1) แต่ค่าประมาณมีค่าต่ำกว่า

ผลการทดสอบ H_0 ที่ $\alpha = 0.05$ และ 0.01 ปฏิเสธ H_0 14 และ 2 ครั้ง ตามลำดับ แสดงว่า การแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยแตกต่างกัน

(2.2) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 20 เปอร์เซ็นต์ (6 หน่วย) ได้ค่าประมาณมัธยฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 9.50, 9.99, 8.98 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 9.70, 10.00, 8.97 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ได้ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณเช่นเดียวกับข้อ (1.1) และค่าประมาณมีค่าสูงกว่าค่าประมาณในข้อ (1.1) และ (2.1)

และผลการทดสอบ H_0 ที่ $\alpha = 0.05$ และ 0.01 ปฏิเสธ H_0 14 และ 8 ครั้ง ตามลำดับ ได้ผลเช่นเดียวกับข้อ (2.1)

(2.3) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 30 เปอร์เซ็นต์ (9 หน่วย) ได้ค่าประมาณมัธยฐานการอยู่รอดของแต่ละวิธีเท่ากับ 11.25, 11.58, 10.57 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 11.80, 11.86, 10.41 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณเช่นเดียวกับข้อ (2.2) และค่าประมาณมีค่าสูงกว่าค่าประมาณในข้อ (1.2) และ (2.2)

การทดสอบ H_0 ที่ $\alpha = 0.05$ และ 0.01 ปฏิเสธ H_0 18 และ 2 ครั้ง ตามลำดับ ได้ผลเช่นเดียวกับข้อ (2.1) ตารางที่ 1 (ข) และ ตารางที่ 3

(3) ตัวอย่างขนาด 50

(3.1) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 10 เปอร์เซ็นต์ (5 หน่วย) ได้ค่าประมาณมัธยฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 7.75, 7.89, 7.26 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 7.66, 7.80, 7.31 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ได้ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณเช่นเดียวกับข้อ (1.1) แต่ค่าประมาณมีค่าต่ำกว่าทุก ๆ ข้อข้างต้น และค่าประมาณทั้ง 3 วิธีในข้อนี้ มีค่าแตกต่างกันไม่มากนัก

ผลการทดสอบ H_0 ที่ $\alpha = 0.05$ ปฏิเสธ H_0 2 ครั้ง และที่ $\alpha = 0.01$ ไม่มีการปฏิเสธ H_0 แสดงว่า การแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อยไม่แตกต่างกัน

(3.2) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 20 เปอร์เซ็นต์ (10 หน่วย) ได้ค่าประมาณมัธยฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 8.81, 8.92, 8.40 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 8.32, 8.52, 7.97 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ได้ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณเช่นเดียวกับข้อ (1.1) และค่าประมาณในข้อนี้มีค่าต่ำกว่าค่าประมาณในข้อ (1.1), (1.2), (1.3), (2.2) และข้อ (2.3)

ผลการทดสอบ H_0 ได้ผลเช่นเดียวกับข้อ (3.1)

(3.3) ตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ 30 เปอร์เซ็นต์ (15 หน่วย) ได้ค่าประมาณมัธยฐานของแต่ละวิธีเท่ากับ 10.45, 10.47 และ 9.61 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 1 และเท่ากับ 9.74, 9.82 และ 9.22 สำหรับกลุ่มย่อยที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าประมาณได้ค่าประมาณต่ำสุดและสูงสุดเช่นเดียวกับข้อ (1.1) และมีค่าสูงกว่าค่าประมาณในข้อ (1.1), (2.1), (2.2), (3.1) และ (3.2)

ผลการทดสอบ H_0 ได้ผลเช่นเดียวกับข้อ (3.1) ดูตารางที่ 1 (ค) และตารางที่ 3

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่าประมาณมัธยฐานการรอดชีวิตของแต่ละวิธี แยกตามกลุ่มตัวอย่างย่อย และจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์

(ก) ตัวอย่างขนาด 10

วิธี	กลุ่มที่ 1			กลุ่มที่ 2		
	จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในแต่ละตัวอย่าง (z)					
	10	20	30	10	20	30
PL	9.29 (34.05)	9.61 (33.07)	10.04 (53.54)	9.20 (32.78)	10.64 (52.54)	13.03 (90.91)
AC	9.50 (37.03)	9.63 (33.96)	10.71 (54.55)	9.35 (34.92)	11.14 (50.75)	13.32 (92.21)
COX	7.76 (11.93)	8.13 (17.32)	8.95 (29.29)	7.73 (12.14)	8.99 (29.73)	10.23 (48.34)

(ข) ตัวอย่างขนาด 30

วิธี	กลุ่มที่ 1			กลุ่มที่ 2		
	จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)					
	10	20	30	10	20	30
PL	8.74 (26.12)	9.50 (37.09)	11.25 (62.34)	8.98 (23.81)	9.70 (39.97)	11.90 (70.27)
AC	8.80 (26.98)	9.99 (44.16)	11.53 (67.10)	9.89 (42.71)	10.00 (44.30)	11.88 (71.14)
COX	7.84 (13.13)	8.98 (29.58)	10.57 (52.52)	8.74 (18.90)	8.97 (29.44)	10.41 (50.22)

(ก) ตัวอย่างขนาด 50

วิธี	กลุ่มที่ 1			กลุ่มที่ 2		
	จำนวนค่าสิ่งเกิดไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)					
	10	20	30	10	20	30
PL	7.73 (11.83)	8.81 (27.13)	10.45 (50.79)	7.06 (10.13)	8.32 (20.06)	9.74 (40.55)
AC	7.89 (13.35)	8.92 (23.72)	10.47 (51.03)	7.80 (12.55)	8.52 (22.94)	9.82 (41.70)
COX	7.26 (4.76)	8.40 (21.21)	9.61 (38.67)	7.31 (5.48)	7.97 (15.01)	9.22 (33.04)

หมายเหตุ : PL = Product-Limit method

AC = Actuarial method

COX = Cox's regression model

ค่าในวงเล็บ คือ ความแตกต่างระหว่างค่าประมาณเบี่ยงฐานการอยู่รอดกับค่า
เบี่ยงฐานจริง (%)

สำหรับการเปรียบเทียบค่าประมาณเบี่ยงฐานการอยู่รอด เมื่อขนาดตัวอย่างเพิ่มมากขึ้น พบว่าค่าประมาณเบี่ยงฐานการอยู่รอดได้ใกล้เคียงกับค่าเบี่ยงฐานจริงมากขึ้นในทุก ๆ วิธี ดูตารางที่ 2 (ก), (ข) และ (ค)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าประมาณมัถฐานการอยู่รอดสองแต่ละขนาดตัวอย่าง
($n = 10, 30, 50$) แยกตามกลุ่มตัวอย่างย่อยและจำนวนค่า
สังเกตไม่สมบูรณ์

(ก) วิธี Product-Limit.

ขนาด ตัวอย่าง	กลุ่มที่ 1			กลุ่มที่ 2		
	จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)			จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)		
ย่อย	10	30	50	10	20	30
5	9.29 (34.05)	9.61 (38.67)	10.04 (53.54)	9.20 (32.78)	10.04 (53.54)	13.23 (50.91)
15	8.74 (36.12)	9.50 (37.09)	11.25 (62.34)	8.58 (23.81)	9.70 (39.97)	11.80 (70.27)
25	7.75 (11.33)	8.81 (27.13)	10.45 (50.79)	7.66 (10.53)	8.32 (20.00)	9.74 (40.55)

(๑) วิธี Life-table

ขนาด ตัวอย่าง ย่อย	กลุ่มที่ 1			กลุ่มที่ 2		
	จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)			จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)		
	10	20	30	10	20	30
5	9.50 (37.03)	9.60 (38.56)	10.71 (54.55)	9.35 (34.92)	11.14 (60.75)	13.32 (92.21)
15	8.80 (26.93)	9.99 (44.15)	11.53 (67.10)	9.89 (42.71)	10.00 (44.30)	11.36 (71.14)
25	7.89 (13.85)	8.92 (23.72)	10.47 (51.03)	7.80 (12.55)	8.52 (22.54)	9.82 (51.70)

(ค) วิธี Cox's regression model

ขนาด ตัวอย่าง	กลุ่มที่ 1			กลุ่มที่ 2		
	จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)			จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)		
ย่อย	10	20	30	10	20	30
5	7.76	8.15	8.96	7.82	8.99	10.28
	(11.98)	(17.32)	(29.29)	(12.84)	(29.73)	(48.34)
15	7.94	8.98	10.57	8.24	8.97	10.41
	(13.13)	(29.58)	(52.53)	(18.90)	(29.44)	(50.22)
25	7.26	8.40	9.61	7.31	7.97	9.22
	(4.76)	(21.21)	(38.67)	(5.43)	(15.01)	(33.64)

หมายเหตุ : ค่าในวงเล็บ คือ ความแตกต่างระหว่างค่าประมาณเบี่ยงเบนมาตรฐานการสุ่มซ้ำกับค่า
เบี่ยงเบนมาตรฐานจริง (%)

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบ $H_0 : S_1(t) = S_2(t)$ (การแจกแจงการอยู่รอดแบบ 2 กลุ่ม) ตัวอย่างไม่ค่อย ไม่แตกต่างกัน) จากตัวอย่าง 100 ชุด โดย Cox-Mantel test
(ก) $\alpha = 0.05$

ขนาดตัวอย่าง	จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)		
	10	20	30
10	ปฏิเสธ H_0 : 10	2	0
30	ปฏิเสธ H_0 : 14	14	18
50	ปฏิเสธ H_0 : 2	2	2

(ข) $\alpha = 0.01$

ขนาดตัวอย่าง	จำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่าง (%)		
	10	20	30
10	ปฏิเสธ H_0 : 0	0	0
30	ปฏิเสธ H_0 : 2	8	2
50	ปฏิเสธ H_0 : 0	0	0

หมายเหตุ : ค่าในตาราง คือจำนวนครั้งในการปฏิเสธ H_0 จากการทดสอบตัวอย่าง 100 ชุด

จากการศึกษามาทั้งหมด พบว่า วิธี Cox's regression model เป็นวิธีที่ดีที่สุด หรือเป็นวิธีที่ให้ค่าประมาณใกล้เคียงกับค่ามัธยฐานจริงมากที่สุด และวิธี PL ดีกว่าวิธี Life-table โดยเฉพาะเมื่อขนาดตัวอย่างเล็ก แต่เมื่อตัวอย่างขนาดใหญ่ค่าประมาณทั้ง 2 วิธี จะมีค่าใกล้เคียงกันมาก ดังนั้น วิธีการประมาณควรจะต้องเลือกวิธีที่เหมาะสมกับขนาดตัวอย่าง และต้องคำนึงด้วยว่าวิธี PL ต้องประมาณค่าฟังก์ชันการอยู่รอดทุกหน่วยตัวอย่าง ส่วนวิธี Life-table จะประมาณเป็นช่วงจะเสียเวลาน้อยกว่าวิธี PL นั่นคือ ต้องคำนึงถึงเวลาของการวิจัยด้วย

แต่ถ้าหากคิดว่า เวลาการอยู่รอดสั้นอยู่กับตัวแปรอิสระอื่น ๆ ซึ่งอาจจะยุ่งยากผลงานวิจัย ที่ผ่านมากหรือจากประสบการณ์ วิธีการประมาณที่ควรจะใช้วิธี Cox's regression model มากกว่า

และเมื่อข้อมูลมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เท่ากับ 30 เปอร์เซ็นต์ของขนาดตัวอย่าง หรือมากกว่า ก็ไม่ควรนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ เพราะจากผลการศึกษาลักษณะ จะเห็นว่าได้ ค่าประมาณมัธยฐานที่แตกต่างจากค่ามัธยฐานจริงมาก ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการตีความผลและเกิด อันตรายขึ้นได้

สรุปผลการวิเคราะห์ข้างต้น พบว่า เมื่อเปรียบเทียบค่าประมาณมัธยฐานใน 3 วิธี ในแต่ละกลุ่มตัวอย่างแล้ว วิธี Cox's regression model จะเป็นวิธีที่ให้ค่าประมาณใกล้เคียงกับค่ามัธยฐานจริงมากที่สุด และวิธี Life-table ให้ค่าประมาณต่างจากค่าจริงมากที่สุด แต่มีค่าใกล้เคียงกับวิธี PL

และพบว่า ค่าประมาณมัธยฐานมีค่ามากกว่าค่ามัธยฐานจริงในทุก ๆ วิธี และรีค่าสูงมากขึ้นเมื่อจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์ในตัวอย่างไม่เพิ่มมากขึ้น และผลการทดสอบการเปรียบเทียบการแจกแจงการอยู่รอดของ 2 กลุ่มตัวอย่างย่อย มีการเปลี่ยนแปลง จากการปฏิเสธ H_0 เป็นยอมรับ H_0 เมื่อตัวอย่างมีจำนวนค่าสังเกตไม่สมบูรณ์เพิ่มมากขึ้นเฉพาะตัวอย่างขนาด 10 ที่ $\alpha = 0.05$ เท่านั้น